

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutím žalované ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. 2008/496/vav/FTV, zn. had/3721/2010, ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. 2008/497/vav/FTV, zn. had/3722/2010, a ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. 2008/500/vav/FTV, zn. had/3723/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 A 9/2011 - 21, ve znění opravného usnesení ze dne 10. 11. 2011, č. j. 3 A 9/2011 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání vydala dne 21. 10. 2010 následující právní akty, pod sp. zn./Ident.: 2008/496/vav/FTV; sp. zn./Ident.: 2008/497/vav/FTV; sp. zn./Ident.: 2008/500/vav/FTV (dále jen „napadené akty“). Výrokem I. napadených aktů zastavila řízení o správním deliktu vedené s žalobkyní pro možné porušení ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Výrokem II. bylo vydáno upozornění

žalobkyni na porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání; lhůta ke zjednání nápravy byla stanovena na 10 dnů od doručení upozornění.

[2] Proti výroku II. napadených aktů podala žalobkyně dne 10. 1. 2011, žalobu proti rozhodnutí správního orgánu na základě žalobní legitimace dle ustanovení § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žalobkyně se domnívá, že z materiálních znaků, ze kterých vyvozuje splnění náležitostí rozhodnutí dle ustanovení § 65 s. ř. s., napadených aktů, lze poukázat na následující; žalobkyni byla vyslovena vina za porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, uložena povinnost zjednat ve stanovené lhůtě nápravu a v neposlední řadě způsobena škoda spočívající v neoprávněném zásahu do dobré pověsti. Rovněž je zhoršeno její právní postavení tím, že jí může být ve skutkově a časově souvisejících případech s ohledem na ustanovení § 59 zákona o vysílání udělena bez dalšího pokuta; což má nepochybný význam pro současné i budoucí investory.

[4] Z formálních znaků napadených aktů žalobkyně upozorňuje to, že byly vydány věcně a místně příslušnou žalovanou v rámci její pravomoci, podle ustanovení upravujících sankce, jejich vydání předcházelo vedení správního řízení včetně rozhodování žalované hlasováním, napadené akty mají formu podle § 67 správního řádu a obsahují předepsané náležitosti, v jejich výrokové části jsou řešeny otázky, které byly předmětem předcházejícího správního řízení, je v nich stanovena lhůta ke splnění povinnosti, v odůvodnění jsou uvedeny důvody výroku a úvahy žalované, napadené akty obsahují poučení (dle žalobkyně nesprávné) o nemožnosti podání žaloby a byly podepsány předsedkyní žalované.

[5] Žalobkyně dále poukazuje na ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 S., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V případě, že by soud nepřipustil projednávání žaloby na nezákonnost napadených aktů, znemožnil by žalobkyni uplatnit svá práva v řízení dle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů, což by ve svém důsledku vedlo k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[6] K věci samotné žalobkyně namítá nezákonnost napadených aktů, neboť v době vydání napadených aktů již jednání žalobkyně, kterého se měla dopustit, nemohlo být trestné v důsledku uplynutí subjektivní jednoroční prekluzivní lhůty dle § 61 odst. 1 zákona o vysílání.

[7] Dále žalobkyně v žalobě namítá, že vytýkaný skutek vůbec není správním deliktem, a že žalovaná opomenula zabývat se rozdílem mezi sponzorským vzkazem a reklamou.

[8] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozhodl ve věci usnesením ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 A 9/2011 - 21, kterým žalobu proti napadeným aktům odmítl. Městský soud poukázal na skutečnost, že při hodnocení přípustnosti žaloby plně vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 6 As 46/2008 - 97, dostupného na www.nssoud.cz, podle kterého napadené upozornění není ve správním soudnictví přezkoumatelné, protože nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti.

[9] Podle městského soudu je v posuzované věci zcela zjevné, že žalovaná vydala napadené akty formálně jako rozhodnutí, pro posouzení, zda splňují náležitosti rozhodnutí dle ustanovení § 65 s. ř. s., jsou ovšem stěžejními materiální znaky napadených aktů. Akty nemohou mít z materiálního hlediska povahu rozhodnutí, neboť se jimi nerozhodovalo o právech a povinnostech žalobkyně a žalobkyně jimi nebyla zkrácena na svých právech. Dle názoru městského soudu by byla žalobkyně na svých právech zkrácena až rozhodnutím o uložení sankce za správní delikt podle § 60 odst. 1 písm. l) zákona o vysílání.

II. Kasační stížnost

[10] Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 A 9/2011 - 21, napadla v celém rozsahu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností ze dne 28. 3. 2011 z důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnosti rozhodnutí soudu prvního stupně o odmítnutí návrhu a podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a zároveň nepřezkoumatelnosti spočívající ve vadě řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[11] Stěžovatelka pokládá aplikaci rozsudku zdejšího soudu č. j. 6 As 46/2008 - 97 za nepřiléhavou, neboť v soudním řízení předcházejícím vydání výše zmíněného rozsudku nedošlo k odmítnutí žaloby a soud prvního stupně se žalobou meritorně zabýval. Rozdíl stěžovatelka spatřuje především v tom, že v předchozím řízení nebrojila žalobou podle ustanovení § 65 a následujících s. ř. s., ale domáhala se ochrany před nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

[12] Stěžovatelka v článku III. pod bodem c) žaloby namítala vznik škody způsobené napadenými akty, spočívající zejména v neoprávněném zásahu do její dobré pověsti, zhoršení právního postavení tím, že jí může být ve skutkově a časově souvisejících případech udělena bez dalšího pokuta s ohledem na ustanovení § 59 a následující zákona o vysílání, a to až do výše 2 500 000 Kč v každém jednotlivém případě. Výše uvedené skutečnosti mají dle tvrzení stěžovatelky nepochybně význam pro stávající i pro potenciální investory, neboť se tím snižuje hodnota společnosti stěžovatelky.

[13] Dle stěžovatelčina názoru městský soud pochybil v rámci odůvodnění, když uzavřel, že napadené akty nemají povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., protože se jimi nerozhoduje o právech a povinnostech žalobkyně a žalobkyně jimi nemohla být zkrácena na svých právech. Stěžovatelka poukazuje na rozpor tohoto závěru s výrokem samotných napadených aktů, v nichž je stěžovatelce výslovně uložena povinnost zjednat nápravu.

Zároveň je stěžovatelce upřeno právo na soudní ochranu dle čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

[14] Stěžovatelka považuje rozhodnutí městského soudu za nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť konstatování, že napadenými akty se nerozhoduje o právech a povinnostech žalobkyně a žalobkyně jimi nemohla být na svých právech zkrácena, nedostatečně odůvodnil a učinil toto své rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[15] Městský soud porušil dle stěžovatelky ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s., podle kterého z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká a co navrhuje. Dle § 37 odst. 5 s. ř. s., je předseda senátu povinen podatele usnesením vyzvat k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Porušením tohoto ustanovení s. ř. s. městský soud zatížil řízení takovou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[16] Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení usnesení městského soudu č. j. 3 A 9/2011 - 21 ze dne 16. 2. 2011 a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[17] Žalovaná se ke kasační stížnosti vyjádřila podáním ze dne 13. 6. 2011. Žalovaná k prvnímu stížnostnímu bodu, ve kterém stěžovatelka namítá dopad předmětných právních aktů na její hospodářskou činnost a zhoršené právní postavení, neboť jí v budoucnu a bez dalšího může být uložena pokuta v souladu s § 59 a následujícími zákona o vysílání, namítá, že je věcí a zodpovědností samotné stěžovatelky, aby před investory vystupovala jako společnost, která neporušuje zákon.

[18] Ke druhému stížnostnímu bodu, spočívajícímu v neodůvodnění konstatování městského soudu, že napadenými akty se nerozhoduje o právech a povinnostech žalobkyně a žalobkyně jimi nemohla být na svých právech zkrácena, žalovaná uvádí, že žaloba podaná k městskému soudu dne 10. 1. 2011, byla neadekvátním postupem proti upozorněním vydaným žalovanou.

[19] Žalovaná v neposlední řadě dospěla k názoru, že rozsudek městského soudu nijak nezpochybnil věcně právní stránku porušení zákona stěžovatelkou a má plně za to, že stěžovatelka se dopustila porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, v případech, které jsou jasně vymezeny v napadených aktech.

[20] Závěrem žalovaná dospěla k názoru, že na základě výše uvedeného, je podaná kasační stížnost nedůvodná a proto navrhuje vydat rozsudek, kterým se kasační stížnost ze dne 28. 3. 2011 zamítne jako nedůvodná.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud konstatoval přípustnost kasační stížnosti, neboť ta byla podána osobou oprávněnou (ustanovení § 102 s. ř. s.), opírá se o důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s., a není nepřípustná ani z jiných důvodů ve smyslu ustanovení §

104 s. ř. s. Ačkoli stěžovatelka dovozuje naplnění stížnostních důvodů podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., lze podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, dostupný na www.nssoud.cz) v případě usnesení o odmítnutí žaloby podat kasační stížnost pouze z důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[22] V rámci tohoto stížnostního bodu se Nejvyšší správní soud bude zabývat i tím, zda je rozhodnutí městského soudu přezkoumatelné.

[23] Stížnostní důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je naplněn tehdy, pokud návrh byl nezákonně odmítnut nebo pokud bylo řízení nezákonně zastaveno.

[24] Nejvyšší správní soud za výše uvedené situace napadené usnesení městského soudu v mezích řádně uplatněného kasačního důvodu a v rozsahu kasační stížnosti podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[25] Zdejší soud již v obdobné věci mezi stejnými účastníky řízení rozhodl například rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 6 As 34/2011 - 62, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 As 28/2011 - 63, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 As 29/2011 - 39, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 6 As 35/2011 - 37, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2011, č. j. 6 As 38/2011 - 45, všechny dostupné na www.nssoud.cz, ve kterých v plném rozsahu vyvrátil argumentaci stěžovatelky ohledně možnosti přezkumu upozornění vydaného podle zákona § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Na závěry v těchto rozsudcích uvedené zdejší soud v plném rozsahu odkazuje.

[26] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vychází z materiálního chápání pojmu rozhodnutí, pojem „rozhodnutí“ podle § 65 s. ř. s. je pouze legislativní zkratkou použitelnou pro tento procesní předpis, který označuje druh správního aktu vydaného orgánem veřejné správy, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti a žalobní legitimace se odvozuje od tvrzení žalobce o zásahu do jeho práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, dostupné na www.nssoud.cz)

[27] Nejvyšší správní soud se dále neztotožňuje s argumentací stěžovatelky ohledně údajného odepření přístupu k soudu. Jak zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, dostupném na www.nssoud.cz, nikoli každý akt orgánu veřejné moci je přímo napadnutelný žalobou proti rozhodnutí správního orgánu. Nejvyšší správní soud proto stěžovatelce neupírá přístup k soudu podle článku 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť je toho názoru, že výrok II. napadených aktů není „rozhodnutím“, které by se za dané procesní situace dotklo jejích veřejných subjektivních práv, jak je již zmíněno výše.

[28] V případě, že stěžovatelka argumentuje tím, že ne všechna procesní rozhodnutí jsou vyloučena ze soudního přezkumu, je tato argumentace ve vztahu k II. výroku napadeného aktu bezpředmětná, neboť tento akt není rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s. Teprve tehdy, pokud by určitý úkon správního orgánu naplnil znaky rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s., by bylo nutné zkoumat, zda takovýto úkon je ze soudního přezkumu vyloučen podle ustanovení § 70 písm. c) s. ř. s.

[29] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 7 As 20/2011 - 97, dostupném na www.nssoud.cz, jde v případě stanovení lhůty k nápravě obecně o úkon, kterým se realizuje preventivní funkce správního trestání a dává se jím provozovateli vysílání najevo, že pokud odstraní vytýkané nedostatky, nebude s ním ani zahajováno řízení o správním deliktu. Provedení nápravy je postaveno na dobrovolnosti a neodstranění namítaných nedostatků není samo o sobě spojeno s žádnou sankcí. Lhůta k nápravě tedy neobsahuje povinnost, která by byla proti vůli provozovatele vynutitelná veřejnou mocí. Důsledkem nevyhovění (tj. setrvání provozovatele vysílání na protiprávní činnosti) je v obecné rovině pouze to, že může být zahájeno řízení o deliktu. Teprve v tomto řízení by bylo postaveno najisto, zda skutečně došlo ke spáchání deliktu, a případně by byla uložena sankce. Stanovení lhůty k nápravě je tedy úkonem předběžné povahy ve smyslu ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. V posuzovaných případech však k zahájení správních řízení o předmětných deliktech již ani nemůže dojít, neboť tomu brání výrok I. napadených aktů, jímž byla řízení vztahující se k možným porušením ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, dne 21. 10. 2010 zastavena.

[30] Ohledně argumentace stěžovatelky směřující k možnému použití zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za škodu“), je nutné poukázat na to, že zákon o odpovědnosti za škodu nezná jen odpovědnost za nezákonná rozhodnutí podle ustanovení § 7 a následující zákona, ale upravuje i odpovědnost za nesprávný úřední postup. Není proto vyloučeno, aby určitý úkon orgánu veřejné moci nenaplňoval pojem rozhodnutí ve smyslu zákona o odpovědnosti za škodu, ale zároveň aby bylo možné domoci se za splnění příslušných podmínek náhrady škody z titulu nesprávného úředního postupu. Tato otázka však spadá do pravomoci obecných soudů, do které není Nejvyšší správní soud oprávněn jakkoli zasahovat.

[31] Stěžovatelka v žalobě i v kasační stížnosti tvrdila vznik materiální škody v důsledku neoprávněného zásahu do své dobré pověsti snižující její hodnotu u stávajících a potencionálních investorů. Dobrá pověst stěžovatelky coby právnické osoby je však chráněna instituty soukromého práva - srov. ustanovení § 19b zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Dobrou pověst proto může stěžovatelka hájit soukromoprávními prostředky i před obecnými soudy. Jestliže by argumentace zásahem do dobré pověsti dotčené právnické osoby zakládala možnost podat správní žalobu podle ustanovení § 65 a následujících s. ř. s., byl by jakýkoli úkon správního orgánu napadnutelný žalobou proti správnímu rozhodnutí,

neboť vždy by potencionální žalobce mohl tvrdit, že byl takovýmto úkonem dotčen na své dobré pověsti, neboť jakýkoli přípis ze strany správního orgánu by jej teoreticky mohl v očích veřejnosti dehonestovat. Přijetí takové argumentace by však popřelo zásadu subsidiarity soudního přezkumu podle s. ř. s. (srov. ustanovení § 5 s. ř. s.), která omezuje přístup ke správnímu soudu na ty případy, kdy se efektivně nelze ochrany veřejných subjektivních práv domoci jinými prostředky.

[32] Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 6 As 46/2008 - 97, dostupném na www.nssoud.cz, upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání není ve správním soudnictví samostatně přezkoumatelné, protože nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva a povinnosti osoby. Nejedná se tedy o rozhodnutí podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba je proti němu podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustná, jak správně dovodil městský soud. Ke stejnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl i v rozsudku ze dne 6. 4. 2011, č. j. 7 As 20/2011 - 97, dostupném na www.nssoud.cz. Upozornění vydané podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání nemá v době jeho faktického provedení bezprostřední vazbu na žádné konkrétní správní řízení. Na tomto závěru nic nemění ani okolnost, že žalovaná vydala upozornění po provedení správního řízení, které bylo zastaveno výrokem I. napadeného aktu, neboť zásadním je obsah aktu, nikoli to, že v minulosti probíhalo správní řízení, které bylo již pravomocně ukončeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 4. 2011, č. j. 7 As 20/2011 - 97, dostupný na www.nssoud.cz).

[33] Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že „rozhodnutí“ dle ustanovení § 65 s. ř. s. je pouze legislativní zkratkou použitelnou pro tento procesní předpis, který označuje druh správního aktu vydaného orgánem veřejné správy, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Rozhodnutím ve smyslu s. ř. s., proti němuž mohou směřovat žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, proto nemusejí být pouze rozhodnutí vydaná podle ustanovení § 67 a následující správního řádu - k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2010, č. j. 9 As 63/2010 - 111, dostupný na www.nssoud.cz. Judikatura Nejvyššího správního soudu dále poměrně extenzivně vyložila ustanovení § 65 s. ř. s., když žalobní legitimaci odvodila od toho, že žalobce tvrdí zásah do svých práv (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, dostupné na www.nssoud.cz).

[34] I za takovéto situace však recentní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu trvá na tom, aby zásah do práv žalobce směřoval do veřejnoprávní sféry, tj. aby žalobce tvrdil zásah do svých veřejných subjektivních práv bez nutnosti jejich konkrétní specifikace a bez nutnosti doložení skutečného zásahu, neboť to je věcí posouzení důvodnosti žaloby (srov. odstavec 34 a následující usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, dostupné na www.nssoud.cz; nejnověji odstavec 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011 - 64, dostupného na www.nssoud.cz). Smyslem tohoto extenzivního výkladu ustanovení § 65 s. ř. s. je umožnit co možná nejširší přezkum zákonnosti veřejné správy; na druhou stranu to neznamená, že správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumávají jakýkoli úkon či přípis provedený orgány veřejné správy.

V opačném případě by praxe umožnění „bezbřehého přezkumu“ jakéhokoli úkonu správního orgánu vedla k tomu, že by správní žaloba podle ustanovení § 65 a následujících s. ř. s., nahrazovala jiné prostředky soudní ochrany stanovené právním řádem České republiky.

[35] V posuzovaném případě je Nejvyšší správní soud toho názoru, že stěžovatelka netvrdila relevantním způsobem zásah do svých veřejných subjektivních práv a že ten v případě napadeného aktu ani nemohl nastat.

[36] Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že ani stanovení lhůty k nápravě taktéž obsažené v předmětných upozorněních neodůvodňuje závěr, že by upozornění bylo samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 4. 2011, č. j. 7 As 20/2011 - 97, dostupném na www.nssoud.cz, jde v případě stanovení lhůty k nápravě obecně o úkon, kterým se realizuje preventivní funkce správního trestání a dává se jím provozovateli vysílání najevo, že pokud odstraní vytýkané nedostatky, nebude s ním ani zahajováno řízení o správním deliktu. Provedení nápravy je postaveno na dobrovolnosti a neodstranění namítaných nedostatků není samo o sobě spojeno s žádnou sankcí. Lhůta k nápravě tedy neobsahuje povinnost, která by byla proti vůli provozovatele vynutitelná veřejnou mocí. Důsledkem nevyhovění (tj. setrvání provozovatele vysílání na protiprávní činnosti) je v obecné rovině pouze to, že může být zahájeno řízení o deliktu. Teprve v tomto řízení by bylo postaveno najisto, zda skutečně došlo ke spáchání deliktu, a případně by byla uložena sankce. Stanovení lhůty k nápravě je tedy úkonem předběžné povahy ve smyslu ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. V posuzovaných případech však k zahájení správního řízení o předmětných deliktech již nemůže dojít, neboť tomu brání výrok I. napadených aktů, jímž byla řízení vztahující se k možným porušením ustanovení § 48 odst. 4 písm. a) zákona o vysílání, dne 21. 10. 2010 zastavena z důvodu zániku trestnosti správního deliktu.

[37] Snáší-li stěžovatelka v neposlední řadě argumenty poukazující na věcnou stránku napadených aktů, nelze ani těmto námitkám přisvědčit. Nejvyšší správní soud konstatuje, že z argumentace stěžovatelky není zřejmé, jakou lhůtu žalovaná měla porušit a v čem. Jak bylo výše konstatováno, lhůta k nápravě obsažená v upozornění není vůči stěžovatelce právně vynutitelná. Stěžovatelka ani nebyla napadeným aktem uznána vinnou. Žalovaná proto nemohla porušit stěžovatelkou zmíněnou, blíže ji nerozvedenou „lhůtu“ z důvodu nevyčkání na její uplynutí a souběžného vyslovení její viny při konstatování zániku její odpovědnosti z důvodu prekluze, neboť napadený akt nekonstatoval její vinu ani neobsahoval určení o tom, že by odpovědnost stěžovatelky zanikla.

[38] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že upozornění vydané podle ustanovení § 59 zákona o provozování vysílání není samostatně přezkoumatelné žalobou proti správnímu rozhodnutí podle ustanovení § 65 a následujících s. ř. s., neboť není ani potencionálně způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Městský soud v Praze proto správně vyhodnotil judikaturu správních soudů a učinil správný závěr dopadající na daný případ.

[39] Nejvyšší správní soud rovněž neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že Městský soud v Praze porušil ustanovení § 37 odst. 3 s. ř. s. Z obsahu žaloby vyplynulo, že se stěžovatelka v petitu žaloby domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2010, sp. zn./Ident.: 2008/496/vav/FTV, zn. had/3721/2010, ze dne 21. 10. 2010, sp. zn./Ident.: 2008/497/vav/FTV, zn. had/3722/2010, a ze dne 21. 10. 2010, sp. zn./Ident.: 2008/500/vav/FTV, zn. had/3723/2010, jako celku, tedy nejenom v rozsahu vydaného upozornění, jak stěžovatelka v žalobě výslovně uvedla, ale i co do výroku o zastavení řízení. Zřejmě nedopatřením bylo uvedeno i číslo rozhodnutí žalované týkající se rozhodnutí o zastavení řízení. Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze se k tomuto problému dostatečně vyjádřil v odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí.

[40] Není proto naplněn stěžovatelkou uplatněný kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[41] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (ustanovení § 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

IV. Náklady řízení

[42] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů. Žalovaná měla ve věci úspěch, nevznikly jí však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu